

Sygn. akt VI U 215/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania B. W.

od decyzji (...) w W.

z dnia (...) znak (...) - (...) - (...) w przedmiocie odmowy odsetek od jednorazowego odszkodowania

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 215/17

UZASADNIENIE

B. W., reprezentowana przez adw. R. O., wniosła w dniu 4 maja 2017 roku odwołanie od decyzji (...) w W. z dnia (...), znak (...) - (...) - (...), na mocy której Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił odwołującej odsetek ustawowych z tytułu przyznania jednorazowego odszkodowania. Odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w całości i zasądzenie od (...) w W. na jej rzecz odsetek ustawowych od kwoty 21.170,00 zł za okres od dnia 30 marca 2015 roku do dnia 18 stycznia 2017 roku, w tym za okres od 1 stycznia 2016 roku odsetek ustawowych za opóźnienie.

W uzasadnieniu odwołania B. W. podniosła, że zaskarżona decyzja nie jest zgodna ze stanem faktycznym sprawy, z uwagi na błędne ustalenie przez organ rentowy, że dniem wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji był dzień wpływu prawomocnego rozstrzygnięcia organu odwoławczego w sytuacji, gdy wszelkie okoliczności niezbędne do wydania decyzji były znane organowi rentowemu już w dacie wydania pierwszej decyzji, tj. 30 marca 2015 roku.

(odwołanie z dn. 04.05.2017 roku – k. 1 – 5)

W odpowiedzi na odwołanie, wniesionej w dniu 5 czerwca 2017 roku (data wpływu do Sądu) (...) w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy stwierdził, że brak jest podstaw prawnych do wypłaty odsetek, ponieważ wydanie decyzji w sprawie prawa do świadczenia oraz jego wypłata nastąpiły w terminach ustawowych, przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych.

(odpowiedź na odwołanie z dn. 05.06.2017 roku – k. 22)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. W. w dniu 15 kwietnia 2014 roku miała wypadek w pracy, na skutek którego doznała uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: akta organu rentowego, okoliczność bezsporna)

Lekarz orzecznik ZUS w dniu 11 marca 2015 roku ustalił 10 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: akta organu rentowego)

B. W. wniosła sprzeciw, w którym brak jest jakichkolwiek informacji o uszczerbku na zdrowiu psychicznym.

(dowód: akta organu rentowego)

Komisja Lekarska ZUS w dniu 26 marca 2015 roku ustaliła 15 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

(dowód: akta organu rentowego)

Na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, (...) w W. decyzją z dnia (...), znak (...)- (...)- (...), ustalił 15 procent uszczerbku na zdrowiu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 8 kwietnia 2015 roku wypłacił ubezpieczonej kwotę 10.950,00 zł, odpowiadającą 15 % uszczerbku.

(dowód: akta organu rentowego)

Dopiero w odwołaniu od decyzji organu rentowego z dnia 30 marca 2015 roku, B. W. podniosła, że są także następstwa na zdrowiu psychicznym. Nie złączyła jednak do odwołania żadnej nowej dokumentacji lekarskiej i medycznej, w tym z zakresu zdrowia psychicznego.

Sprawa z ww. odwołania B. W. została zarejestrowana pod sygn. akt VI U 247/15.

(dowód: akta VI U 247/15)

W sprawie o sygn. akt VI U 247/15 swoje pisemne opinie złożyli do akt biegli:

- ortopeda z 26 czerwca 2015 roku, stwierdzając 27 % uszczerbku;
- psychiatra z 15 września 2015 roku, stwierdzając 5 % uszczerbku oraz stwierdzając, że ubezpieczona nie leczyła się dotychczas psychiatrycznie i wymaga leczenia. ZUS – zasadnie – zakwestionował opinię, gdyż biegła nie wskazała konkretnego punktu tabeli. B. W. podjęła takie leczenie dopiero po dniu sporządzenia opinii z 15 września 2015 roku, tj. 24 listopada 2015 roku. Dokumentacja z tego leczenia jest od dnia 24 listopada 2015 roku (k. 111 i następne). Organ rentowy nie dysponował tą dokumentacją z 24 listopada 2015 roku w dacie wydania swojej decyzji w dniu 30 marca 2015 roku. Dopiero po załączeniu dokumentacji z leczenia w zakresie zdrowia psychicznego, biegła w opinii uzupełniającej z 12 maja 2016 roku podała konkretny punkt z tabeli;
- chirurg z 5 listopada 2015 roku, stwierdzając 2 % uszczerbku;
- z zakresu rehabilitacji z 27 stycznia 2016 roku, stwierdzając 37 % uszczerbku.

(dowód: akta VI U 247/15 oraz - w zakresie braku w aktach organu rentowego jakiegokolwiek dokumentacji z leczenia w zakresie zdrowia psychicznego - akta organu rentowego)

Ostatecznie, po stwierdzeniu w aktach rentowych przez Lekarzy Orzeczników, że nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia odwołującej, organ rentowy nie kwestionował opinii biegłych z zakresu ortopedii, chirurgii oraz rehabilitacji. ZUS nadal kwestionował uszczerbek na zdrowiu wynikający z opinii wydanej przez biegłą z zakresu psychiatrii.

(dowód: akta VI U 247/15)

W dniu 20 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie o sygn. akt VI U 247/15 zmienił decyzję ZUS z dnia 30 marca 2015 roku w ten sposób, że przyznał odwołującej B. W. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 15 kwietnia 2014 roku w wysokości w sumie 44 % stałego uszczerbku na zdrowiu.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie w dniu 29 listopada 2016 roku oddalił apelację organu rentowego.

(dowód: akta VI U 247/15)

Dniem wpływu prawomocnego orzeczenia do organu rentowego był 20 grudnia 2016 roku. ZUS wydał decyzję z (...) roku i przyznał odwołującej prawo do jednorazowego odszkodowania dodatkowo w wysokości 21.170,00 zł (w sumie 32.120,00 zł za 44 % minus już uprzednio wypłacone 10.950,00 zł). Następnie w dniu 18 stycznia 2017 roku organ wypłacił uprawnionej tę kwotę 21.170,00 zł.

(dowód: akta organu rentowego)

B. W. pismem z dnia 8 marca 2017 roku wniosła do (...) w W. wniosek o zapłatę odsetek ustawowych od należnego jej świadczenia za okres od daty wydania pierwszej decyzji w sprawie, do dnia wypłaty na rzecz ubezpieczonej jednorazowego odszkodowania, po wydaniu przez Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie, jako Sąd II instancji, wyroku w sprawie. Odwołująca uzasadniła swój wniosek ponoszeniem przez organ rentowy odpowiedzialności za odmowę przyznania świadczenia, jeżeli niezbędne okoliczności faktyczne uzasadniające nabycie prawa zostały ustalone w postępowaniu przed tym organem, a odmowa przyznania świadczenia była wynikiem błędu w wykładni lub w zastosowaniu prawa materialnego. Zdaniem B. W. w przedmiotowej sprawie organ rentowy nie ustalił należnego odwołującej świadczenia, pomimo dostarczenia przez nią do organu rentowego wszelkich wymaganych informacji i dokumentów.

(dowód: wniosek o zapłatę z dn. 08.03.2017 roku – k. 15 – 16)

Na skutek wniosku B. W. o wypłatę także ww. odsetek, (...) w W. w dniu (...) wydał zaskarżoną w niniejszej sprawie decyzję o znaku (...) - (...) - (...), na mocy której odmówił odwołującej odsetek ustawowych z tytułu przyznania jednorazowego odszkodowania. W uzasadnieniu swojego stanowiska organ rentowy wskazał, że decyzja w sprawie przyznania odwołującej jednorazowego odszkodowania została wydana w dniu 03.01.2017 roku, zaś wypłaty dokonano w dniu 18.01.2017 roku, z zachowaniem 30 – dniowego terminu na wypłacenie odszkodowania z tytułu ustalenia prawa do jednorazowego odszkodowania. Organ rentowy wskazał ponadto, że nie stwierdził swojej odpowiedzialności za opóźnienie w wypłaceniu świadczenia, czego wymaga art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17.12.1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

(dowód: akta organu rentowego)

Biegła z zakresu spraw kadrowo-płacowych i ubezpieczeń społecznych J. N. w sporządzonej przez siebie opinii stwierdziła, że organ rentowy dysponował dokumentacją medyczną oraz wiedzą pozwalającą na ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu odwołującej w wysokości 44 % przed dniem 30 marca 2015 roku.

Wydając decyzję o przyznaniu jednorazowego odszkodowania z dnia 30 marca 2015 roku, organ rentowy posiadał te same dokumenty, które w postępowaniu sądowym przekazane zostały Sądowi, co zdaniem biegłej przesądza o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wypłacie świadczenia w prawidłowej wysokości. Zdaniem biegłej, biegli z zakresu medycyny, którzy w sprawie o sygn. akt VI U 247/15 wydawali opinię dotyczącą oceny stanu zdrowia odwołującej, opierali się wyłącznie na tej samej dokumentacji medycznej, na podstawie której ZUS wydał decyzję z dnia 30 marca 2015 roku.

Biegła wyliczyła także wysokość odsetek za opóźnienie w związku z nieustaleniem przez organ rentowy świadczenia w odpowiedniej wysokości i opóźnieniem w wypłaceniu go w należnym czasie na łączną kwotę 2.839,68 zł za łączny okres od dnia 31 marca 2015 roku do dnia faktycznej wypłaty pozostałej kwoty świadczeń, tj. do dnia 18 stycznia 2017 roku. Wskazana kwota obejmuje kwotę należnych odsetek za okres od dnia 31 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku w wysokości 1.280,64 zł oraz kwotę należnych odsetek za opóźnienie za okres od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 18 stycznia 2017 roku w wysokości 1.559,04 zł.

(opinia biegłej z zakresu spraw kadrowo-płacowych i ubezpieczeń społecznych J. N. – k. 63 – 71 verte, k. 105)

Powyższy stan faktyczny został ustalony przez Sąd w oparciu o przeprowadzone dowody z ww. dokumentów z akt niniejszej sprawy, akt VI U 247/15 oraz akt organu rentowego.

W ocenie Sądu, zeznania odwołującej w niniejszym postępowaniu nie wniosły niczego nowego do obrazu sprawy.

Ostatecznie dowód z opinii biegłej z zakresu spraw kadrowo-płacowych i ubezpieczeń społecznych J. N. nie posłużył Sądowi do ustalenia stanu faktycznego. Należy podkreślić, że odwołująca nie dołączyła żadnej nowej dokumentacji medycznej, w tym w zakresie stanu zdrowia psychicznego, do odwołania od decyzji ZUS z dnia 30 marca 2015 roku w sprawie VI U 247/15. Załączona do tego odwołania dokumentacja już była znana organowi rentowemu z akt rentowych. Ponadto w znajdującej się w aktach rentowych dokumentacji medycznej odwołującej, nie ma żadnej dokumentacji odnośnie leczenia psychiatrycznego odwołującej, jak również żadnych wzmianek o dolegliwościach z tej sfery. Dopiero w odwołaniu od decyzji organu rentowego z dnia 30 marca 2015 roku, B. W. podniosła, że są także następstwa na zdrowiu psychicznym.

Podkreślić należy, że dopiero biegła psychiatra – w toku procesu VI U 247/15 – w opinii z 15 września 2015 roku stwierdziła 5 % uszczerbku. Biegła stwierdziła też, że ubezpieczona nie leczyła się dotychczas psychiatrycznie i wymaga leczenia. B. W. podjęła takie leczenie dopiero po dniu sporządzenia opinii z 15 września 2015 roku, tj. 24 listopada 2015 roku. Dokumentacja z tego leczenia jest od dnia 24 listopada 2015 roku (k. 111 i następne). Organ rentowy nie dysponował tą dokumentacją z 24 listopada 2015 roku w dacie wydania swojej decyzji w dniu 30 marca 2015 roku. Dopiero po załączeniu dokumentacji z leczenia w zakresie zdrowia psychicznego, biegła w opinii uzupełniającej z 12 maja 2016 roku podała konkretny punkt uszczerbku z tabeli.

Zatem twierdzenie biegłej J. N. – że wydając decyzję o przyznaniu jednorazowego odszkodowania z dnia 30 marca 2015 roku, organ rentowy posiadał te same dokumenty, które w postępowaniu sądowym przekazane zostały Sądowi – jest całkowicie nieuprawnione. ZUS w dniu 30 marca 2015 roku nie mógł mieć dokumentacji z 24 listopada 2015 roku, czyli powstałej 8 miesięcy później.

Strony nie wniosły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie była kwestia prawa odwołującej B. W. do odsetek ustawowych od kwoty 21.170,00 zł za okres od 30 marca 2015 roku do dnia 18 stycznia 2017 roku, w tym za okres od 1 stycznia 2016 roku do odsetek ustawowych za opóźnienie.

Zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. 2016. 963), jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Zatem powyższy przepis stanowi, że jeżeli ZUS nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek. Tymczasem na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, (...) w W. decyzją z dnia (...) – czyli jeszcze przed wszczęciem procesu w sprawie VI U 247/15 – ustalił 15 procent uszczerbku na zdrowiu. Następnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych w dniu 8 kwietnia 2015 roku wypłacił ubezpieczonej kwotę 10.950,00 zł, odpowiadającą 15 % uszczerbku. W konsekwencji ww. przepis art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Ponadto art. 15 ust. 3 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. 2015. 1242 ze zm.) stanowi, że jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do jednorazowego odszkodowania oraz jego wysokość, zakład dokonuje z urzędu wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od dnia wydania decyzji.

Art. 58 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych stanowi, że w zakresie nieuregulowanym ustawą stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa oraz ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2016. 887) stanowi, że w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego.

Na wniosek strony odwołującej w toku postępowania VI U 215/17 Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego z zakresu spraw kadrowo-płacowych i ubezpieczeń społecznych celem ustalenia, czy w procesie decyzyjnym organ rentowy dysponując zebrany materiał, dokumentacją medyczną, po przeprowadzeniu badania na Komisji Lekarskiej mógł ustalić procentowy uszczerbek na zdrowiu B. W. w wysokości 44 % przed dniem 30 marca 2015 roku i w związku z tym, czy ewentualnie należne są stronie odwołującej odsetki ustawowe za opóźnienie, za jaki okres lub okresy i w jakiej w sumie wysokości na dzień sporządzenia opinii.

Biegła z zakresu spraw kadrowo-płacowych i ubezpieczeń społecznych J. N. w sporządzonej przez siebie opinii stwierdziła, że organ rentowy dysponował dokumentacją medyczną oraz wiedzą pozwalającą na ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu odwołującej w wysokości 44 % przed dniem 30 marca 2015 roku. Wydając decyzję o przyznaniu jednorazowego odszkodowania z dnia 30 marca 2015 roku, organ rentowy posiadał te same dokumenty, które w postępowaniu sądowym przekazane zostały Sądowi, co zdaniem biegłej przesądza o odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w wypłacie świadczenia w prawidłowej wysokości. Zdaniem biegłej, biegli z zakresu medycyny, którzy w sprawie o sygn. akt VI U 247/15 wydawali opinię dotyczącą oceny stanu zdrowia odwołującej, opierali się wyłącznie na tej samej dokumentacji medycznej, na podstawie której ZUS wydał decyzję z dnia 30 marca 2015 roku.

Sąd uznał, że twierdzenie biegłej J. N. – że wydając decyzję o przyznaniu jednorazowego odszkodowania z dnia 30 marca 2015 roku, organ rentowy posiadał te same dokumenty, które w postępowaniu sądowym przekazane zostały Sądowi – jest całkowicie nieuprawnione. ZUS w dniu 30 marca 2015 roku nie mógł mieć dokumentacji z 24 listopada 2015 roku, czyli powstałej 8 miesięcy później. Zatem ostatecznie dowód z opinii biegłej z zakresu spraw kadrowo-płacowych i ubezpieczeń społecznych J. N. nie posłużył Sądowi do ustalenia stanu faktycznego.

Należy podkreślić, że odwołująca nie dołączyła żadnej nowej dokumentacji medycznej, w tym w zakresie stanu zdrowia psychicznego, do odwołania od decyzji ZUS z dnia (...) w sprawie VI U 247/15. Załączona do tego odwołania dokumentacja już była znana organowi rentowemu z akt rentowych. Ponadto w znajdującej się w aktach rentowych dokumentacji medycznej odwołującej, nie ma żadnej dokumentacji odnośnie leczenia psychiatrycznego odwołującej, jak również żadnych wzmianek o dolegliwościach z tej sfery. Dopiero w odwołaniu od decyzji organu rentowego z

dnia 30 marca 2015 roku, B. W. podniosła, że są także następstwa na zdrowiu psychicznym. Z kolei stwierdzenie uszczerbku w tym zakresie nastąpiło dopiero przez biegłą – w toku procesu VI U 247/15. Biegła także stwierdziła, że ubezpieczona „nigdy nie leczyła się psychiatrycznie” i „akta nie zawierają dokumentacji leczenia psychiatrycznego”. B. W. podjęła takie leczenie dopiero po dniu sporządzenia opinii z 15 września 2015 roku, tj. 24 listopada 2015 roku. Dokumentacja z tego leczenia jest od dnia 24 listopada 2015 roku (k. 111 i następne). Organ rentowy nie dysponował tą dokumentacją z 24 listopada 2015 roku w dacie wydania swojej decyzji w dniu 30 marca 2015 roku. Dopiero po załączeniu dokumentacji z leczenia w zakresie zdrowia psychicznego, biegła w opinii uzupełniającej z 12 maja 2016 roku podała konkretny punkt uszczerbku z tabeli.

Dopiero na skutek zainicjowania procesu w sprawie VI U 247/15 pojawiły się następujące okoliczności:

- w odwołaniu – twierdzenie ubezpieczonej, że jest też uszczerbek na zdrowiu psychicznym;
- pierwsza opinia biegłej psychiatry, że jest uszczerbek – 5 %;
- dokumentacja medyczna z zakresu zdrowia psychicznego jest dopiero za okres od dnia 24 listopada 2015 roku;
- druga opinia biegłej psychiatry wskazuje konkretny punkt z tabeli;
- do czasu złożenia odwołania, odwołująca nie podnosiła urazu psychicznego i nie wносиła o lekarza psychiatrę i nie składała dokumentacji psychiatrycznej.

Dlatego w ocenie Sądu, ZUS zasadnie przekazał odwołanie z (...) od decyzji z (...) do Sądu Rejonowego (sprawa VI U 247/15), ponieważ do tego odwołania nie załączono żadnej dokumentacji psychiatrycznej lub innej, nowej dokumentacji. Na marginesie należy wskazać, że z opinii lekarza ZUS (z akt organu rentowego) wynika, że podczas badania ubezpieczonej z września 2014 roku lekarz ten stwierdził „prawidłowy stan psychiczny”.

Ponadto, jakkolwiek procesowo w sprawie VI U 215/17 organ rentowy nie zgłaszał zarzutów do innych opinii biegłych sądowych, to z akt rentowych wynika, że Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS wskazał 31 lipca 2015 roku, że biegły ortopeda stwierdził „gorszy stan stawu kolanowego lewego”. Z kolei biegły z zakresu rehabilitacji też opierał się częściowo na nowej dokumentacji medycznej – z 2 lipca 2015 roku (k. 95). ZUS ostatecznie nie kwestionował jego opinii ponieważ znowu, co wynika z akt organu rentowego, Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS wskazał 22 marca 2016 roku, że nastąpiło pogorszenie zakresu ruchów stawów. Skoro zatem w toku procesu VI U 247/15 następowało pogorszenie stanu zdrowia odwołującej, to dlatego formalnie ZUS nie zgłaszał uwag do opinii, z wyjątkiem 2 opinii biegłej specjalisty psychiatry. W odniesieniu do opinii biegłego chirurga to Przewodniczący Komisji Lekarskich ZUS 23 listopada 2015 roku podkreślił, że ten „biegły orzekł niższy uszczerbek niż KL ZUS”.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności przesądzają o braku spełnienia przesłanki z art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za „nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji”. Nie nastąpiła też błędna wykładnia przepisów prawa lub niewłaściwe zastosowanie prawa lub błędne ustalenie stanu faktycznego.

Organ rentowy na dzień wydania przez siebie decyzji z dnia 30 marca 2015 roku nie dysponował pełną dokumentacją potrzebną do przyznania odwołującej jednorazowego odszkodowania w wysokości 44 % uszczerbku na zdrowiu.

Dodatkowo podnieść należy, że Sąd już w uzasadnieniu w sprawie VI U 247/15 (k. 153) wskazał, że dopiero „z treści dwóch opinii z zakresu psychiatrii niezbicie wynika, że B. W. cierpi na zaburzenia psychiatryczne od czasu wypadku (k. 53-54, k. 123-124)”. Sąd w tamtym procesie nie uwzględnił wniosku o uchylenie decyzji z 30 marca 2015 roku oraz przekazanie sprawy do rozpoznania organowi rentowemu i umorzenie postępowania, gdyż sam uszczerbek na zdrowiu z przyczyn psychiatrycznych powstał – zgodnie z treścią dwóch ww. opinii z zakresu psychiatrii – od czasu wypadku. To oznaczało brak możliwości zastosowania art. 477¹⁴ § 4 k.p.c., który wymagał powstania uszczerbku na zdrowiu po dniu złożenia odwołania.

Sąd w ww. sprawie VI U 247/15 podkreślił, że uchylenie decyzji prowadziło do przewlekłości. Skoro decyzja nie została ostatecznie uchylona, to również i z tego nie można wywodzić przewlekłości po stronie organu rentowego.

Sokoro ZUS - zgodnie z art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych - nie ponosi odpowiedzialności, to mając na uwadze powyższe, w tym ww. przepisy, Sąd oddalił odwołanie B. W. od decyzji (...) w W. z dnia (...), znak (...) - (...) - (...), w przedmiocie odmowy odsetek od jednorazowego odszkodowania.

z/

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)